

[Kjærulff Schmidt.]

ger. Der har huslejerne fundet et stabilt niveau, som er afhængigt af boligernes kvalitet.

Det er fremskridtspartiets opfattelse, at hvis man — selvfølgelig med den forberedelsestid, som det vil tage — havde frigivet huslejerne fuldstændigt, havde afskaffet restriktionerne, så ville det have ført til væsentlig mindre huslejestigninger end dem, som vi nu som folketingsmedlemmer får en strøm af henvendelser om fra lejere, som med rette er forfærdet over det makværk, et forligsflertal har gennemført. Og samtidig med at man havde fået mindre huslejestigninger, så kunne man virkelig have fået gennemført en omfattende forenkling af hele dette lovgivningsområde.

Jeg tror ikke, at de to beslutningsforslag, der foreligger, er særlig velegnede som udgangspunkt for den diskussion, der foregår i disse dage. Man må nok erkende, at forligspartierne ikke ønsker at diskutere med partier, der ikke var med i boligforliget. Jeg tror nok, at forligspartierne foretrækker at slikke deres sår selv og selv finde frem til eventuelle ændringer i forliget. Men det skal i hvert fald være klart, at fremskridtspartiet er villig til, hvis boligforliget sprænges — sådan som man kunne forstå på en artikel i dagbladet Aktuel den 26. i denne måned, som forudser, at boligforliget vil blive totalt sprængt — at gå ind i konkrete forhandlinger med de forligspartier, der måtte være interesseret i det. Vi stiller ikke på forhånd nogen ultimative krav om, hvordan en samlet boligløsning så skulle blive. Vi vil med den vægt, som vores mandater giver mulighed for, gerne være med til sådanne drøftelser, og vi tror, at det ville være lykkeligt, hvis man på lidt længere sigt kunne nå frem til en fuldstændig liberalisering af lovgivningen på dette område.

Den socialdemokratiske indflydelse på dansk boligpolitik er simpelt hen en ulykke for byggeriet og en ulykke for lejerne. Nu må vi selvfølgelig under udvalgsarbejdet se på disse to beslutningsforslag, men på forhånd bedømmer jeg dem altså med en ganske overordentlig skepsis. Jeg tror ikke, de er særlig realistiske.

Ingomar Petersen (RV):

Det radikale venstre kan ikke tilslutte sig de to foreliggende forslag.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg skal ikke tage det høje tings tid med en længere kommentar til de af venstresocialisterne og kommunisterne fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Det konservative folkeparti ønsker ikke at bryde med det indgåede boligforlig, hvis forskellige komponenter er i nøje balance indbyrdes. En vedtagelse af disse lovforslag ville forrykke denne balance. Vi må derfor afvise de foreliggende forslag.

Høning Philipsen (SF):

Jeg skal på socialistisk folkepartis vegne give ubetinget tilslutning til det forslag, der er fremsat af det kommunistiske parti, og vil føje til, at det forekommer mig rigtigere, om venstresocialisterne ikke havde fremsat deres forslag til folketingsbeslutning, men til gengæld havde bakket op bag ved det forslag til folketingsbeslutning, som det kommunistiske parti har fremsat, fordi jeg synes, det er mere relevant, idet det kommunistiske parti i sit forslag ganske enkelt gør opmærksom på, at det, det drejer sig om, er de huslejestigninger, der måtte finde sted i medfør af boligforliget i det private udlejningsbyggeri.

Mig forekommer det, at det kommunistiske forslag til folketingsbeslutning har én mangel. Man burde også have taget boligbyggeriloven med, således at de lejerforhøjelser, der skal finde sted i det ældre almennyttige byggeri også var taget med, hvis dette forslag til folketingsbeslutning var blevet taget — ja, jeg kan godt tillade mig at bruge ordet alvorligt. Så ville forslaget også have omfattet de efter min opfattelse usaglige lejerforhøjelser, der finder sted i det ældre almennyttige byggeri. Vel, men det er, hvad der kan ske.

Forligspartiernes, jeg må måske godt have lov til at sige tavshed er næsten talende i denne forbindelse. På trods af at man har fået en storm af protester, en storm både fra lejere, fra lejerorganisationer og fra boligorganisationer i dette land, så tillader man sig alligevel med en flot bemærkning eller med næsten ingen bemærkninger at afvise et forslag, som er mere i overensstemmelse med den holdning, der er i befolkningen, end den, som foligspartierne giver udtryk for. Tavsheden er talende for forligspartierne